

OSD 10/14

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 27 sierpnia 2014 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Tomasz Fox

Sędziowie: r. pr. Robert Staszewski (sprawozdawca)

r. pr. Krystyna Skotowska-Tomkiewicz

Protokolant: apl. radc. Grzegorz Pałac

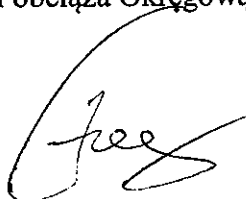
Przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Anity Woronieckiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 31.03.2014r., 20.08.2014r., 27.08.2014r. sprawy z wniosku na nieetyczne postępowanie radcy prawnego obwinionego o to, że:

1. Wykonując zastępstwo procesowe na podstawie pełnomocnictwa udzielonego mu przez i w sprawie przeciwko o zapłatę prowadzonej przed Sądem Rejonowym VII Wydziałem po umorzeniu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Sygn. akt: z powodu bezskuteczności, i pomimo wystąpienia przez klientów z pismem skierowanym z żądaniem zwrotu tytułu egzekucyjnego w dniach 20 lutego 2012 r. na adres z siedzibą i 20 marca 2012 r. na adres nie zwrócił tego tytułu, w ostatnim z wyznaczonych terminów, tj. w dniu 29 marca 2012 r., a nadto jego zwrot uzależnił od zapłacenia przez nich kosztów zastępstwa procesowego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: z dnia 16 grudnia 2009 r., Dz.U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.) w zw. z art. 28 ust 5 i 11 oraz art. 29 ust 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. Uniewinnia radcę prawnego od popełnienia zarzucanych mu czynów.
2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 1559,30 zł obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych.



UZASADNIENIE

Pismem z dnia 29 czerwca 2012 r. do Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDACTED] wpłynął wniosek p. [REDACTED] oraz [REDACTED] Wspólników [REDACTED] dot. wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDACTED]. Zdaniem pokrzywdzonych, mec. [REDACTED] naruszył § 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez niewydanie tytułu wykonawczego oraz uzależniał zwrot tego dokumentu od zapłaty wynagrodzenia.

Pismem z dnia 11.09.2012 r., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w [REDACTED] wszczęła dochodzenia. Pismem z dnia 17.10.2012 r., przedstawiono zarzut mec. [REDACTED] o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Pismem z dnia 17.10.2012 r., obwiniony złożył wyjaśnienia, nie przyznał się do winy.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił, że w dniu 15.05.2008 r. została zawarta umowa zlecenia wspomagania egzekucji komorniczej między [REDACTED] a Kancelarią [REDACTED] Kancelaria Radców Prawnych spółka komandytowa. Przedmiotem zlecenia było zastępstwo procesowe w sprawie przeciwko dłużnikowi [REDACTED]. Strony ustaliły również zasady oraz wysokość wynagrodzenia.

Postępowanie egzekucyjne, prowadzone było na podstawie prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 31.08.2006 r., wydanego w sprawie sygn. akt [REDACTED]. W dniu 16.07.2009 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne, które częściowo okazało się bezskuteczne. Pismem z dnia 20.03.2012 r., Skarżący wypowiedzieli pełnomocnictwo procesowe obwinionemu, żądając zwrotu tytułu wykonawczego.

Na podstawie przedstawionego wyżej stanu faktycznego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 11.03.2013 r., uznał radcę prawnego [REDACTED] za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 3 lat oraz obciążył kosztami postępowania na podstawie art. 70 (6) ustawy o radcach prawnych. W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia OSD podkreślił, że dał wiarę wszystkim dokumentom włączonym w poczet materiału dowodowego, podkreślił obowiązek niezwłocznego informowania Klienta przez radcę prawnego o postępach w sprawie oraz wskazał na obowiązki wynikające z wykonywania zawodu zaufania publicznego.

Od przedmiotowego orzeczenia odwołanie wniósł obrońca radcy prawnego [REDACTED] (pismem z dnia 20.05.2013 r.) – adw. [REDACTED] oraz Minister Sprawiedliwości (pismo z dnia 23 maja 2013 r.). W odwołaniu obrońca radcy prawnego wskazał na obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 6 kpk w zw. z art. 70 pkt 4 ustawy o radcach prawnych, art. 7 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 oraz § 2 kpk, art. 70 ust 1 ustawy o radcach prawnych. Dodatkowo obrońca wskazał na błąd w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętego za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść a polegający na bezzasadnym przyjęciu, że obwiniony uzależniał wydanie tytułu wykonawczego od zapłaty honorarium oraz przyjęciu, że brak jest dowodu na nadanie pisma zawierającego korespondencję skierowaną do pokrzywdzonego. W odwołaniu wskazano również na niewspółmierność kary.

Na podstawie ww. zarzutów obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanego czynu, ewentualnie o uchylenie orzeczenia oraz przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości oparto na obrazie przepisów prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, które polegało na pominięciu przy wymierzeniu kary zawieszenia prawa do wykonywania zawody radcy prawnego – kary dodatkowej zakazu wykonywania patronatu. Na tej podstawie Minister wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie obwinionemu zakazu wykonywania patronatu przez okres pięciu lat.

W dniu 28 października 2013 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozparzył odwołanie obwinionego i Ministra Sprawiedliwości. Orzeczeniem z dnia 28.10.2013 r., Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w [REDACTED] z dnia 11 marca 2013 r., wydanego w sprawie sygn. akt [REDACTED] i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi, pozostawiając jednocześnie temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego. Uzasadniając orzeczenie Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazał, że odwołanie obrońcy obwinionego jest uzasadniona z uwagi na trefność części z zarzutów w niej podniesionych. Wyższy Sąd Dyscyplinarny zwrócił uwagę, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego oraz Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [REDACTED] w sformułowanym zarzucie, stawianym obwinionemu nie określili ram czasowych czynu co stanowi zasadnicze uchybienie procesowe, wpływające na rozstrzygnięcie. Dodatkowo WSD zauważył, że OSD uznał za udowodnioną okoliczność niezwrócenia skarżącym tytułu wykonawczego tylko na podstawie oświadczeń skarżących, zawartych w skardze. Uwzględniając opisane wyżej okoliczności, WSD uznał, postępowanie OSD za nieprawidłowe z uwagi również na brak przesłuchania asystentki radcy prawnego [REDACTED] p. [REDACTED]. Dodatkowo, zdaniem WSD, OSD dopuścił się obrazy art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego. Nadto, WSD wskazał na konieczność przesłuchania pokrzywdzonych na okoliczności m.in. zwrotu tytułu wykonawczego. Jednocześnie w związku z treścią art. 436 kpk Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie rozpoznał wszystkich pozostałych zarzutów z uwagi na bezprzedmiotowość takich ustaleń. Dodatkowo, WSD wskazał na brak naruszenie w niniejszej sprawie art. 70 ustawy o radcach prawnych.

Efektom orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego było postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 31 marca 2014 r., w którym Sąd ten zakreślił Rzecznikowi Dyscyplinarnemu termin do uzupełnienia postanowienia o przedstawieniu zarzutów radcy prawnemu [REDACTED] poprzez wskazanie ram czasowych i miejsca popełnienia zarzucanego mu czynu oraz odroczył sprawę z terminem na piśmie.

Pismem z dnia 02 kwietnia 2014 r., zgodnie z postanowieniem OSD, Rzecznik Dyscyplinarny doprecyzował zarzuty stawiane radcy prawnemu [REDACTED]. Równolegle Przewodniczący OSD przy OIRP w [REDACTED] wystosował w ramach pomocy prawnej wnioski o przesłuchanie skarżących [REDACTED] i [REDACTED] przez OIRP w [REDACTED], przedkładając listę pytań. Przesłuchanie [REDACTED] miało miejsce w dniu 18 czerwca 2014 r. Podczas rozprawy w dniu 20 sierpnia 2014 r., OSD przy OIRP w [REDACTED] przesłuchał świadka – [REDACTED] oraz w dniu 27 sierpnia 2014 r. wydał orzeczenie uniewinniające radcę prawnego [REDACTED] od popełnienia zarzucanych mu czynów oraz orzekając o kosztach postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Uzupełnione, zgodnie z wytycznymi Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, postępowania dowodowe w niniejszej sprawie nie potwierdziło zasadności zarzutów, stawianych przez Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnemu [REDACTED]

Zarzucając mec. [REDACTED] przewinienia dyscyplinarne, polegać miały na niezwróceniu tytułu wykonawczego wierzycielom w terminie wskazanym przez skarżących (tj. 29 marca 2012 r.) oraz uzależnianiu zwrotu tytułu wykonawczego od zapłaty honorarium.

Wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, zgodnie z dyspozycją art. 74 (1) ustawy o radcach prawnych, w sprawach nieuregulowanych, do postępowania dyscyplinarnego, zobligowany był do stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego, w związku z czym wszelkie niedające się usunąć wątpliwości, winny być rozpatrywane na korzyść obwinionego zgodnie z art. 5 § 2 kpk.

Odnośząc się do zarzutu niezwrócenia tytułu wykonawczego, należy zauważyć (na co zwracał uwagę w uzasadnieniu rozstrzygnięcia Wyższy Sąd Dyscyplinarny), że zebrany w sprawie materiał dowodowy, potwierdza, że w dniu 19 kwietnia 2012 r. na adres skarżących została nadana przesyłka polecona. Rozbieżności między skarżącymi a radcą prawnym, sprowadzały się do zawartości listu, który wg. radcy prawnego [REDACTED] zawierał przedmiotowy tytuł wykonawczy a zadaniem skarżących – jedynie fakturę VAT za świadczone przez Kancelarię usługi. Przesłuchany w dniu 20 sierpnia 2014 r. świadek – [REDACTED] potwierdziła, że osobiście wysłała skarżącym przedmiotowy tytuł wykonawczy w przesyłce poleconej z dnia 19.04.2012 r., potwierdziła również, że osobiście, kilkakrotnie rozmawiała z jednym ze skarżących, nt. zwracanego dokumentu i przebiegu sprawy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka (asystentki), która w Kancelarii mec. [REDACTED] osobiście zajmował się prowadzeniem spraw klientów oraz prowadzeniem korespondencji. Dodatkowo należy zaznaczyć, że zeznania świadka [REDACTED] opisujące kontakty telefoniczne ze skarżącym, korelują z twierdzeniami skarżącego, nt. kontaktów z pracownikiem Kancelarii, asystentką mec. [REDACTED] która informowała go o przebiegu postępowania (zeznania skarżącego z dnia 18.06.2014 r.). Mając na uwadze ww. okoliczności oraz fakt, że wszelkie wątpliwości winny być rozpatrywane na korzyść obwinionego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że nie ma podstaw aby uznać mec. [REDACTED] winnego zarzucanego mu czynu.

Równie istotnym – z punktu widzenia drugiego zarzutu – są zeznania świadka – [REDACTED] nt. braku jakichkolwiek twierdzeń, którymi uzależniałyby wydanie tytułu wykonawczego od zapłaty honorarium na rzecz Kancelarii oraz braku takich wskazówek kierowanych do świadka ze strony mec. [REDACTED]. Skarżący [REDACTED] podczas przesłuchania w dniu 18.06.2014 r., zeznał, że „żaden z nas nie prowadził rozmów z mecenasem [REDACTED]”. Uwzględniając ww. twierdzenia oraz fakt, że zarówno skarżący jak i świadek, potwierdzili, że mec. [REDACTED] nigdy nie rozmawiał ze skarżącymi, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podjął decyzję o uniewinnieniu radcy prawnego od stawianego zarzutu z uwagi na brak dowodów, które mogłyby potwierdzić, że mec. [REDACTED] uzależniał wydanie tytułu wykonawczego od zapłaty honorarium.

O kosztach postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął w oparciu o przepisy art. 70(6) ust. 2 ustawy o radach prawnych.

Niniejsze orzeczenie nie jest prawomocne, Stronom przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 14 dni od doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

